

Điểm Thạch Thành Thê

Contents

Điểm Thạch Thành Thê	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Chương 1	2
3. Chương 3: Chương 2	3
4. Chương 4: Chương 3	6
5. Chương 5: Chương 4	7
6. Chương 6: Chương 5	9
7. Chương 7: Chương 6	11
8. Chương 8: Chương 7	12
9. Chương 9: Chương 8	14
10. Chương 10: Kết Thúc	15

Điểm Thạch Thành Thê

Giới thiệu

Nàng là Nam hay là Nữ thì cũng chẳng biết, nhưng từ khi gặp hắn thì đều được nuôi dạy cẩn mật. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-thach-thanh-the>

1. Chương 1: Mở Đầu

“Đại vương, có một con hồ ly tinh xâm nhập vào núi Tây Sơn của chúng ta!”

“A ha, làn da có trắng không, bộ ngực có lớn không, mông có cong không?”

“Hồi bẩm đại vương, hồ ly tinh là nam.”

.....

Ta ném quyển sách trong tay xuống, quát: “Đi, đi xem một chút!”

2. Chương 2: Chương 1

Mặt trời dần lặn xuống phía Tây, mây trắng bị ráng trời chiếu vào đỏ rực, ta trèo lên đỉnh núi, vừa vặn nhìn thấy một nam nhân đang ở trong đầm nước trên núi tắm rửa.

Chỉ là một dáng người mờ ảo.

Tóc đen như mực, ướt sũng dính ở trên lưng hắn, nhưng không có cách nào che lấp toàn bộ tấm lưng trần. Mây đỏ rực ở phía Tây chiếu vào làm cho da thịt hắn nhiễm đỏ sắc như son, giống ngọc thạch phát ra ánh sáng, khiến cho người ta không dời mắt đi được.

Bả vai rộng lớn, cái cổ thon dài, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ.....

Ta nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy máu nóng toàn thân dâng trào, tấm lưng trần kia thật dụ hoặc, khiến quả tim đá trong lồng ngực của ta như muốn nhảy ra ngoài. Ta nghe thấy được tiếng tim mình đập bùm bùm.

Âm thanh ấy khiến tứ chi ta nhũn ra, như không có chút sức lực nào, ta chậm rãi ngồi bệt xuống đất.

Nam tử trong đầm nước đứng dậy, ta có thể thấy cái eo nhỏ, còn có đường hông cong cong của hắn, dáng người như ẩn như hiện, khiến ta ngốc lạng hồi lâu, như bị sấm xuân bổ thẳng vào người.

Trên chóp mũi cảm thấy ướt ướt, ta đưa tay sờ thử, đợi đến khi nhìn thấy vết máu trên mu bàn tay, ta bắt giắc hô nhỏ một tiếng.

Tại sao lại như thế, ta đổ máu

“Ai?”

Người nọ quay đầu, ta lập tức thấy được một bên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ.

Hắn chau mày, khuôn mặt đẹp mà lạnh lùng, môi mím chặt thành một đường thẳng, quanh người hắn tỏa lãnh ý khiến người khác run sợ.

Ai nha, bộ dáng thật sự là anh tuấn!

Yêu tinh trên núi Tây Sơn đều vô cùng béo tốt cường tráng, một mỹ nhân như thế này, hơn nữa cả khuôn mặt lẫn khí chất đều lạnh lùng nổi trội, chẳng trách tâm tình của ta bị kích động đến thế, ta lập tức học theo lời thoại của đám đấng đồ tử (kẻ háo sắc), cao giọng nói với hắn: “Ai nha, tiểu mỹ nhân của ta!”

Vừa dứt lời, bóng người trong hồ nước đột nhiên biến mất. Ngay sau đó, có tiếng kiếm gió đột nhiên đánh tới, ta rùng mình, vội vàng vươn ra hai ngón tay, kẹp lấy một thanh trường kiếm.

Một kiếm kia đâm tới vô cùng có khí thế, mạnh đến mức hai ngón tay ta run lên. Có điều một tay vừa lộ ra này của ta hắn phải khiến mỹ nhân kinh ngạc. Nghĩ thế, ta hơi ngẩng đầu nhón mày, muốn nhìn thấy biểu tình bị ta chế trụ của hắn, lại không nghĩ rằng, ta không khiến hắn sợ, hắn lại dọa ta hãi.

Gương mặt bên trái của hắn có một vết sẹo thật dài, như có một con rết lớn đang bò.

Ta thất vọng, trừng mắt nhìn hắn, ngay sau đó hừ một tiếng nói: “Yêu tinh lớn mật, dám tự tiện xông vào Tây Sơn, ngươi chẳng lẽ không hiểu được quy củ vào địa giới của người khác, trước phải gặp mặt hành lễ với thủ lĩnh nơi đó sao?”

Hắn thản nhiên liếc mắt nhìn ta, lúc sau mới nói: “Ta sẽ tá túc trên núi Tây Sơn nửa năm.”

“Người cho rằng người là ai, ta.....”

Ta đang muốn nói ta không đồng ý, nhưng mà lời còn chưa phun ra khỏi miệng, đã thấy mũi kiếm đang bị ta kẹp lấy kia lại mạnh mẽ đâm về phía trước, suýt nữa chọc vào mặt ta.

Ta muốn ra tay trấn áp hắn, nhưng không nghĩ đến, thực lực của đối phương đã bỏ xa ta.

“Trở về nói cho Tây Sơn đại vương, ta cùng với bọn họ nước giếng không phạm nước sông, nửa năm sau ta sẽ rời đi. Nếu lại đến khiêu khích, đừng trách ta không khách khí.” Hắn lạnh giọng nói với ta.

Bị hắn nhìn chằm chằm, ta có cảm giác da đầu gột gột, hai ngón tay giống như bị dính ở trên thân kiếm, giấy thể nào cũng không ra.

“Người, người là ai, có giỏi thì xưng tên đi!” Ta hồi hận chết, nhưng vẫn không chịu cam tâm yếu thế trừng mắt nhìn hắn như trước.

Mặt hắn vốn không chút thay đổi, lúc này bỗng nhiên thoáng nhón mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc, chẳng lẽ là bị khí thể của ta làm dao động?

Khóe môi hắn cong lên, thản nhiên nói: “Hồ tộc ở Thanh Khâu, Cô Nguyệt!”

Hừ! Cô Nguyệt, ta nhớ kỹ người!

.....

3. Chương 3: Chương 2

Ta bị hồ ly tinh đuổi xuống núi.

Thực lực của hắn so với ta mạnh hơn nhiều lắm, tạm thời ta không nghĩ ra được biện pháp ứng phó. Trong thoại bản* viết lão tổ tông Tôn Ngộ Không đồng dạng với ta cũng được sinh ra từ bên trong tảng đá có bảy mươi hai phép biến hóa, từng đại nháo thiên cung, ba lần đánh Bạch Cốt Tinh, yêu tinh lớn nhỏ chết dưới gậy Như Ý của người không biết bao nhiêu mà kể, cho nên ta cũng tự cho mình là thiên hạ vô địch, nhưng tại sao trước mặt tên hồ ly xấu xa kia lại bị chèn ép đến không còn mặt mũi như thế?

*Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Cho đến khi ta mang vẻ mặt chán nản trở lại động phủ, lại thấy tên hầu tinh coi cửa phòng lớn mắt nhìn ta, giống như thấy quỷ vậy.

“Nhìn cái gì?!” Ta lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy ánh mắt của hắn vẫn ngây ngốc như cũ, đang muốn duỗi tay gõ vào trán hắn, kết quả lại nghe thấy hầu tinh kêu to lên!

“Trời ơi, đại vương..... đại vương..... đại vương biến thành nữ nhân rồi!”

Ta: “.....”

Ta là Thạch Đầu tinh*, khi tu thành hình người cũng không phân giới tính, hầu tinh rống một tiếng kia, không khác nào trời quang bỗng nhiên có sấm sét, yêu tinh lớn nhỏ ở trên núi đều xông ra, vây kín ta ở bên trong.

*Thạch Đầu tinh: tảng đá tu luyện ngàn năm mà thành tinh. Giống Tôn Ngộ Không vậy.

“A ha ha ha, đại vương, làn da thật trắng nha!”

“Eo thật nhỏ!”

“Ngực thật lớn, hông thật cong.....”

Nghe thấy đám yêu tinh đó nói mà mặt ta đen như đáy nồi.

Nâng tay làm pháp thuật, một cái gương xuất hiện ở trước mặt, đợi khi thấy rõ bộ dạng của người ở trong gương, ta không nén nổi bi thương.

Ta đúng là thích mỹ nhân ngực nở mông cong làn da trắng, nhưng ta không nghĩ chính mình sẽ biến thành cái bộ dạng thể này!

Khốn kiếp!

Ta biến thành nữ nhân! Nhớ đến biểu tình lúc ấy của Cô Nguyệt, ta lại khóc không ra nước mắt.

Hắn không phải bị khí thể của ta chấn động, mà là vì hắn nhìn thấy một đĩa đậu cove khô biến thành một đĩa bánh bao lớn nên vô cùng kinh ngạc mới đứng.

Cảm giác đầu tiên của ta là mất mặt, nghĩ đi lại nghĩ lại, bộ dạng của tên hồ ly tinh xấu xí như thế lại làm hại ta xuân tâm nảy mầm biến thành nữ nhân, ta chẳng phải là chịu thiệt lớn sao!

Ông trời ơi, có thể cho ta một cơ hội nữa hay không.....

Ta nhất định phải đòi lại chút công bằng.

Hôm đó, ta quyết định đi đến một tòa thành của con người cách núi Tây Sơn không xa, ở bên trong hoa lâu nhìn ngắm mỹ nữ suốt một đêm, thế nhưng tâm tính vẫn lặng như nước, nhìn mỹ nhân thoát y cũng không có nửa điểm rung động. Tâm tính nữ nhân của ta đã định, rốt cuộc không thể xoay chuyển được.

Đại vương của Tây Sơn quần lĩnh, lại là một nữ yêu hàng thật giá thật!

.....

Làm nữ nhân thật không tốt, ngực nặng trĩu, như nhét hai cái màn thầu lớn. Thời điểm ta múa đao lộng thương, hai viên thịt kia run rẩy, khiến ta ngay cả cân bằng cũng không giữ được.

Làm nữ nhân tuyệt đối không tốt, hiện tại một chút uy nghiêm ta cũng không có, lớn tiếng mắng vài tên yêu tinh, bọn họ cũng chỉ ngây ngô nhìn ta cười.

Cả ngày ta đau đầu, Hắc Hùng tinh* ở Hắc Sơn trại bên cạnh hết lần này đến lần khác sai tiểu yêu đến đưa sính lễ, nói là muốn cưới ta về làm áp trại phụ nhân. Ta mang theo người đến đánh Hắc Sơn trại gà bay chó sủa mà vẫn chưa hết giận. Suy nghĩ rất lâu mới kết luận được rằng té ngã ở nơi nào thì phải đứng lên ở nơi đó, hồ ly tinh kia khiến ta gặp kiếp nạn lớn như vậy, ta cũng không thể để cho hắn được thoải mái!

*Hắc Hùng tinh: Gấu đen tu luyện thành tinh.

Ta là Thạch Đầu tinh, mỗi một tảng đá ở Tây Sơn quần lĩnh đều có thể trở thành phân thân của ta khi ta nhắm mắt.

Thi triển pháp thuật này rất hao phí tinh lực, nhưng hiện tại ta quần không được nhiều như vậy.

Hôm nay, ta thi triển pháp thuật, xuyên đến một hòn đá nhỏ để đi gặp tên hồ ly kia.

Hắn ở trên đỉnh núi dùng cây trúc dựng tạm lên một gian nhà đơn sơ, lúc ta đến hắn đang ngồi ở trên ghế trúc đánh đàn, tiếng đàn du dương dễ nghe, mặc dù ta cảm thấy êm tai, nhưng dù sao ta cũng chỉ là một con yêu quái dung tục, nào có phân biệt được ý cảnh gì.

Ngược lại lò lửa nhỏ bên cạnh hắn, trên có đặt một bầu rượu đang được hâm nóng, tản mát ra mùi hương nồng đậm, khiến lòng ta như bị mèo cào, nước miếng đều đã chảy ra.

Ta bị yêu tinh khắp núi trêu chọc cười nhạo, còn tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện cư nhiên lại ở trong này đánh đàn uống rượu, cuộc sống có vẻ rất thoải mái. Nghĩ đến đây, ta cảm thấy một bên khuôn mặt của hắn càng dữ tợn không vừa mắt, theo đó liền bấm pháp quyết (pháp quyết: chắc là một cách tạo ra yêu thuật gì đấy), khiến chung quanh hắn nổi lên một luồng gió yêu ma.

Gió rất lớn, thổi đi bếp lò nhỏ, bầu rượu cũng bị đổ xuống đất vỡ tan, rượu vẩy cả ra bên ngoài, chớp mắt đã biến mất không thấy.

Dưới đáy bếp lò có viên đá nhỏ, trong chớp mắt khi bầu rượu đổ xuống ta chuyển thân thức của mình tụ lại trong viên đá đó, lợi dụng pháp thuật đem toàn bộ rượu đổ ra ngoài nuốt vào trong bụng.

Thơm quá, rượu này thật sự là thơm.....

Một mặt ta chưa thỏa mãn liếm liếm môi, một mặt vẫn chú ý đến hồ ly kia, muốn nhìn thấy bộ dáng khó thở hổn hển của hần, lại không nghĩ rằng, hần chỉ chậm rãi đi đến bên cạnh bếp lửa, dập tắt đi bếp lò bị đánh đổ, sau đó nhặt lên bầu rượu đã vỡ.

Hần vung tay lên, bầu rượu lập tức khôi phục nguyên trạng. Chỉ tiếc, bên trong đã trống rỗng, không có một giọt rượu.

Người có bản lĩnh biến gương vỡ thành lành thì thế nào, dù sao cũng không lấy rượu ta đã nuốt vào trong bụng ra được, ha ha! Ta đang vô cùng đắc ý, bỗng nhiên cảm giác có gì đó khác thường.

Thật giống như ai đó rót một chậu nước lạnh vào đầu, khiến cả ta người lạnh toát.

Hồ ly kia đã phát hiện ra ta.

Ánh mắt băng lãnh của hần nhìn chăm chú xuống, ta không thể thu hồi thần thức được nữa, hồn phách lập tức bị trói buộc ở bên trong hòn đá nhỏ kia.

Hần cất bước đi về phía trước, trực tiếp dùng chân đạp lên trên viên đá.

Hiện tại hồn phách của ta bị nhốt ở bên trong viên đá này, cho nên cảm giác vô cùng rõ ràng, chân của hần nặng nề chà đạp lên trên người ta.

“Nhắc cái chân thối của người ra!” Ta khó thở vô cùng, rốt cuộc nhịn không được quát lên.

Hần không những không có dời chân đi, ngược lại mũi chân còn tăng thêm lực, đem ta đạp vào trong bùn đất, hoàn toàn bị bùn đất chôn sống.

“Thạch Đầu tinh?” Hần cười nhạo một tiếng, “Nghe nói đại vương ở Tây Sơn cũng chính là một Thạch Đầu tinh, chẳng lẽ ngươi chính là.....”

“Ta.....”

Ta lúc này bị hần đạp vào trong bùn đất bộ dạng mất mặt vô cùng, làm sao có thể bại lộ thân phận của mình.

“Ta chỉ là kẻ tuần núi được đại vương phái tới, biết điều thì thả ta ra, bằng không ngươi cứ chờ xem!”

Hần trầm mặc một lúc lâu, sau đó nhắc chân đi, dùng trường kiếm nâng ta lên ném vào trong hồ nước cánh đó không xa, “ùm” một tiếng, bọt nước bắn lên tung tóe.

“Bảo đại vương của ngươi lấy Hoa Sen Tuyết chín cánh trên đỉnh núi tuyết Tây Sơn đến chuộc thân cho ngươi!”

Hoa Sen Tuyết chín cánh là tiên thảo thượng hạng, có thể khiến người chết sống lại, là linh vật hiếm có trên thế gian. Ta cùng với Hoa Sen Tuyết ở trên núi làm bạn đã nhiều năm, ràng buộc sâu đậm, hần muốn lấy Hoa Sen Tuyết chín cánh để chế thuốc, đúng là nằm mơ!

Ta làm bộ sợ hãi thốt lên: “Ta chỉ là một tên tiểu yêu chức vụ thấp nhất, đại vương sẽ không bao giờ dùng Hoa Sen Tuyết để đổi lấy ta!”

“Vậy ngươi cũng chỉ có thể đợi ở đây.....”

Khốn kiếp, thả ta trở về!

Đường đường là Tây Sơn đại vương thế nhưng lại bị nhốt ở bên trong một hòn đá nhỏ, đến tột cùng là ta đã gây ra tội nghiệt gì?!

4. Chương 4: Chương 3

Ta bị nhốt ở trên đỉnh Tây Sơn.

Ở đây ta như tù nhân phải chịu cực hình. Ghế trúc của hồ ly bị khập khiễng, hần dùng ta để chèn chân ghế. Mỗi ngày bị đặt ở dưới đáy ghế trúc, gọi trời trời không ứng, hô đất đất chẳng linh, xảy ra tình huống thế này lại khiến ta nghĩ đến tình cảnh của lão tổ tông năm đó, người bị Như Lai Phật Tổ đặt ở dưới chân Ngũ Hành Sơn, chẳng lẽ cũng có tâm trạng như ta bây giờ?

.....

Không lẽ ta sẽ lại đi theo vết xe đổ của người, bị vây khốn năm trăm năm sao?

Nghĩ đến đây, ta cảm thấy con đường phía trước thật u ám.

“Nghe ta nói này hồ ly, đại vương sẽ không dùng Hoa Sen Tuyết đến đổi lấy ta, người nhốt ta ở nơi này chỉ uống công vô ích mà thôi!”

Hắn vẫn thản nhiên đánh đàn không để ý tới ta như trước, nhưng ta đột nhiên cảm thấy sức nặng trên người tăng thêm vài phần, cũng khiến ta bị ép xuống vài phần.

“Một bên hông của người bị sưng à, sao sức nặng đều dồn về cả về phía ta, người ngồi thẳng lên được không?” Cảm giác sức nặng trên người đột nhiên tăng thêm, ta tức giận quát.

Hắn vẫn không nói gì, tay đánh đàn càng lúc càng nhanh, tiếng đàn cũng càng lúc càng dồn dập, giống như bão tố gào thét, lại giống như tiếng trống xuất binh của thiên quân vạn mã.

Tâm của ta theo đó mà bị ai đó siết chặt lấy ném lên cao, đợi cho tiếng đàn chậm trở lại, mới rơi xuống đất, lại cảm thấy sức nặng ngàn cân như trước. Một lúc sau, trên thân viên đá ta tạm thời sống nhờ nổi lên một tầng mồ hôi mỏng.

Tiếng đàn chấm dứt, hồ ly kia đứng dậy, lạnh lùng nói: “Nếu còn lảm nhảm, miệng phun lời thô tục, ta sẽ khiến người tan xương nát thịt!”

A! Ý hay!

Hồ ly dùng pháp thuật biến viên đá này thành một cái lồng giam.

Hiện tại thần thức của ta bị trói buộc trong viên đá này, nếu như nó bị hủy đi, ta chắc chắn có thể trở lại thân thể mình, nghĩ thế, ta lớn tiếng nói: “Hồ ly, người tới đây, người nghĩ ta sợ người sao!”

Hắn phớt lờ ta, lập tức đi vào trong phòng.

Ta tiếp tục nói: “Tại người bị điếc sao, ta đang nói chuyện với người đó!”

Ta đang lớn tiếng hô hoán, đột nhiên thấy một dải ánh sáng màu bạc gào thét mà đến. “Phập” một tiếng, trường kiếm sượt qua ta, trực tiếp cắm xuống bãi đất ngay bên cạnh, cắm xuống đất rồi mà thân kiếm vẫn còn rung lên, khiến ta hoảng sợ không ít, lại đổ thêm một tầng mồ hôi.

“Quân tử nói chuyện không động tay chân!”

“Khi cần thiết thì vẫn phải ra tay.” Giọng nói của hồ ly từ xa xa truyền tới, như hưởng ứng với lời của hắn, trường kiếm đang cắm trên mặt đất cũng “đang” một tiếng.

Ta phi! (Phi: thán từ, chỉ sự khinh miệt)

“Chỉ biết uy hiếp một nữ tử yếu đuối.” Ta lăm lăm oán hận, nhưng trong lòng lại nặng nề thở dài.

Ở đây đã mấy ngày, cũng không biết địa giới của ta có bình an hay không, đám tiểu yêu kia có ấu dả hay tụ tập đánh bạc hay không?

Còn có thân thể của ta nữa, lúc này không có thần hồn ở trong đó, chẳng phải chỉ là một cái xác hay sao?

May mắn khi thi pháp, ta ngồi ở bên trong động phủ, cũng dặn dò đám tiểu yêu không được tới quấy rầy ta, nếu không để bọn chúng thấy ta chỉ là một cái xác không hồn, Tây Sơn quần lĩnh chẳng phải là sẽ náo loạn sao.....

Trong lòng ta nhớ thương đám yêu tinh ở Tây Sơn, sau hai ngày mạnh miệng, rốt cuộc cũng ý thức được đối chọi với hần sẽ không có kết cục tốt đẹp, ta đành phải dung biện pháp mềm dẻo.

“Hồ tiên đại nhân, ta chỉ phụng mệnh làm việc, ngài tạm tha ta đi.”

“Ta cũng chưa đắc tội gì với ngài, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, thả ta ra được không.”

Hần quay đầu liếc mắt nhìn ta: “Người uống trộm rượu của ta.”

Ta: “.....”

“Không phải chỉ là một bầu rượu thôi sao, rượu của hầu tinh trên Tây Sơn so với rượu của ngài còn ngon hơn nhiều, ngài thả ta ra, ta sẽ bồi thường cho ngài một vò!”

“Một vò không đủ, mười vò!” Ta vô cùng hào sảng nói.

Lại thấy hần khê nhứ mảy: “Nghe nói hầu tinh trên Tây Sơn yêu rượu như mạng, người muốn lấy rượu của nó khác nào lấy tính mạng nó, người chẳng qua chỉ là một Thạch Đầu tinh pháp lực thấp kém, hầu tinh kia có thể cho người mười vò rượu sao?”

Ta hơi sững sốt, sau đó cũng không lên tiếng nữa.

Sau một lát, ta lại lớn tiếng hỏi hần: “Người tới Tây Sơn làm chuyện gì? Có thể hỏi thăm được sở thích của yêu tinh xung quanh đây rõ ràng thấu đáo như vậy, ta thấy người hình như không có ý tốt!”

“Ta đã nói rồi, ta chỉ ở tạm đây nửa năm.” Hần liếc mắt nhìn ta rồi không nói gì thêm, trực tiếp ngồi xuống. Lần này không có đánh đàn, mà cầm ra một bàn cờ.

Hần nhặt ta lên, nắm ở trong tay, đột nhiên nói: “Chi bằng khắc người thành quân cờ, người cảm thấy thế nào?”

Không đợi ta trả lời, hần lại tiếp tục nói: “Ta tu luyện vạn năm, sắp được thành tiên, lấy thực lực của ta muốn bình định Tây Sơn này dễ như trở bàn tay, nếu ta thật sự không có ý tốt, người cho rằng các người có thể tránh được sao?”

“Vậy người tới nơi này làm gì?” Ta hỏi dò.

“Thiên cơ không thể tiết lộ.....”

Có quỷ mới tin người.

5. Chương 5: Chương 4

Ta lo lắng Cô Nguyệt sẽ gây ra chuyện bất lợi đối với Tây Sơn, cho nên cả ngày tâm thần hoảng sợ bất an.

Không nghĩ tới, mỗi ngày hồ ly kia không phải đánh đàn uống rượu thì lại ngâm thơ vẽ tranh, cũng chưa lần nào rời khỏi đỉnh núi này, điều tệ hại hơn nữa chính là ta lại bị mê hoặc bởi hần, chẳng lẽ hần cảm thấy yêu tinh trên Tây Sơn đều là những kẻ lưu manh không chút văn hóa, cho nên cố ý chạy đến nơi này biểu diễn một chút xem mình có bao nhiêu phong nhã sao?

Thời gian không nhanh không chậm trôi qua, ta cũng trở nên quen với tiết tấu sinh hoạt mỗi ngày của Cô Nguyệt, tuy rằng vô cùng nhàm chán, nhưng sau nhiều lần tranh thủ tự do không có kết quả, ta cũng chỉ có thể thích ứng với nó.

Tuy rằng trên mặt hấn có một vết sẹo dài, nhưng thời điểm hấn chuyên chú đánh đàn, viết chữ, thậm chí khi hấn một mình chơi cờ, đều khiến ta có cảm giác trên người hấn phảng phất có một tầng ánh sáng rực rỡ, làm hấn trở nên dễ nhìn hơn.

Ta biến thành nữ nhi là vì hấn.

Đến khi cảm xúc bất mãn dần dần bị khoảng thời gian nhàn nhã này làm mòn đi, trong lòng ta bỗng nhiên xuất hiện một loại cảm tình chính mình cũng không lý giải nổi.

Rõ ràng ta luôn nói mình chán ghét người này, song trái tim lại từng chút từng chút một mất đi khống chế.

Trong lòng ta thấp thỏm lo âu, ngoài miệng càng phát ra lời nói độc địa, Cô Nguyệt bị ta nói đến phiền, thỉnh thoảng cũng sẽ dẩu vô mồm lại. Ta phát hiện ngay cả cãi nhau hấn cũng lợi hại hơn ta, thường xuyên khiến ta á khẩu không trả lời được.

Toàn bộ phương diện ta đều bị hấn áp chế, vậy phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa hấn đối với ta dường như không có một chút tình ý nào. Cũng phải, hấn sao có thể nảy sinh tình ý đối với một viên đá.....

Hôm nay, Cô Nguyệt lại vẽ tranh, hấn đã vẽ hồ nước Tây Sơn, vẽ những cây tùng xanh, vẽ chân trời khuất núi cùng mây tía xa xa, lúc này ta thấy hấn cầm bút do dự dường như là đang tự hỏi nên vẽ cái gì, liền đề nghị: “Chưa bao giờ thấy người vẽ đồ vật, chỉ bằng hôm nay vẽ người nào đó?”

Cô Nguyệt không trả lời ta, nhưng hấn thoáng do dự một chút, cũng bắt đầu đặt bút trên trang giấy.

Vài nét bút ít ỏi đã phác thảo ra được một dáng người.

Quả nhiên là muốn vẽ người, ta hưng trí bừng bừng nhìn hấn vẽ, vài đường cong đơn giản tụ lại một chỗ, thành một mỹ nhân hết sức xinh đẹp.

Cô nương này là ai, chẳng lẽ là người trong lòng của Cô Nguyệt?

Nghĩ đến đây, lòng ta lại trầm xuống.

Bộ dạng thực sự không tệ, thoát nhìn lại thấy hơi quen mặt.

Trong lòng ta chưa xót, vẫn không quên đánh giá chi tiết: “Đôi mắt rất lớn, đường cong lả lướt, chỉ là biểu tình trên mặt có chút kỳ quái, mày liễu dựng ngược, bộ dáng nổi giận đùng đùng.”

Ta càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, cuối cùng kinh hãi thốt lên: “Tại sao người lại vẽ nàng?”

Cô Nguyệt quay đầu liếc mắt nhìn ta: “Người biết nàng sao?”

Đâu chỉ biết!

Đó không phải là bà cô đây sao.....

Ta vừa biến thành nữ nhân không lâu, đối với thân thể còn chưa quen thuộc lắm đã bị tù đầy trong hòn đá nhỏ này, cho nên lúc đầu còn chưa phản ứng kịp, bây giờ suy nghĩ cẩn thận lại cảm thấy ngọt trong lòng, khiến tim ta nhảy nhót không thôi.

Hấn vẽ ta sao?

“Người quen biết nàng?” Cô Nguyệt lặp lại câu hỏi một lần nữa, trong giọng nói còn mang theo chút vội vàng.

Ta nghĩ một chút, đáp: “Đây là một nữ yêu tinh trên Tây Sơn, là tâm phúc của đại vương.”

Ta quyết định trước không nên bại lộ thân phận, chờ xem thái độ của hấn.

“Còn người tại sao lại biết nàng? Tại sao muốn vẽ nàng?” Ta truy hỏi.

Chỉ thấy Cô Nguyệt thoáng cười một cái, thần nhiên nói: “Nàng rất xinh đẹp.”

Từ phương hướng của ta, chỉ có thể nhìn thấy một bên khuôn mặt hấn.

Nụ cười kia giống như cảnh xuân ba tháng tràn ngập hoa tươi, xinh đẹp động lòng người.

6. Chương 6: Chương 5

Cô Nguyệt cuối cùng đồng ý thả ta, nhưng yêu cầu ta trở về thuyết phục Thạch Đầu tinh đại vương cũng chính là ta, để nữ yêu tinh hắn gặp ngày đó đến thay thế ta.

Thần hồn trở lại bên trong cơ thể cảm giác thật thoải mái, ta ở trong sơn động trang điểm thật đẹp, rồi mới đến đỉnh Tây Sơn gặp Cô Nguyệt.

“Người đến rồi.”

Cô Nguyệt đứng ở dưới chân núi đầy đặc cây tùng, hắn mặc hồng y, lưng dựa vào đại thụ, đeo một cái mặt nạ màu bạc, ánh mắt trời theo khe hở của lá tùng chiếu lên trên khuôn mặt hắn, khiến hắn rực rỡ chói mắt.

Tư thái phong lưu tuấn kiệt, không hề mang thần sắc lạnh nhạt như lúc trước.

Hừ, nam nhân quả nhiên đều là kẻ háo sắc!

Trong lòng ta nghĩ như thế, nhưng vẫn nâng cằm, uốn ngược đi về phía hắn.

Bản đại vương không sợ, ta muốn đáng người có đáng người, muốn dung mạo có dung mạo!

.....

Hiện tại, Cô Nguyệt đối với ta vô cùng tốt.

Hắn dạy ta đánh đàn vẽ tranh, thỉnh thoảng sẽ chỉ điểm cho ta một số phương pháp tu luyện. Ta từng lấy thân phận Thạch Đầu Tinh ở trên núi này ba tháng, cho nên đối với những sở thích của hắn nắm rõ như lòng bàn tay, tựa có thần giao cách cảm, khiến hắn càng thêm sủng nịch ta, điều đó không khỏi khiến ta có chút cảm giác lâng lâng.

Hắn thật sự thích ta đúng không?

Một khi đã như vậy, có nên nghĩ đến chuyện thành thân động phòng?

Ta cả ngày nghĩ cách quật ngã hắn, nhìn ánh mắt phát ra tia sang xanh của hắn, thật giống một con sói đói.

Nhưng hắn vẫn luôn rụt rè, không chịu cùng ta có quan hệ xác thịt, mỗi khi bị ta đụng tới sẽ mặt đỏ tai hồng, nhưng cuối cùng lại làm mặt lạnh, nhất định không chịu mở mắt nhìn ta.

Nóng vội không thể ăn được đậu hũ.....

Nhưng ta lúc nào cũng muốn ăn đậu hũ của hắn!

Ta xin hầu tinh vài hũ rượu, thứ nhất là muốn chuốc say hắn, thứ hai là muốn cho mình thêm can đảm.

Không nghĩ tới hắn còn chưa say, chính ta lại có chút mơ hồ, nhìn nam nhân trước mặt biến thành hai cái bóng, bỏ nhào về phía hắn lại chỉ vờ được khoảng không, cả người ngã quỵ về phía trước, kém chút nữa sẽ đụng đầu vào cạnh bàn.

Cô Nguyệt đỡ lấy eo của ta, sau khi miễn cưỡng đứng vững, ta thuận thế ngã vào trong lòng hắn.

“Này, ta thích người.....” Hai má nóng cháy dán trên lồng ngực hắn, ta vừa ợ một tiếng vừa hỏi hắn, “Người thì sao, có thích ta không?”

Hai tay ta nắm chặt lấy quần áo hắn, nhón chân duỗi cổ, muốn ghé lại liếm bờ môi của hắn một chút. Chẳng qua tầm mắt mơ hồ không rõ, rõ ràng là hướng vào môi hắn, lại không biết vì sao hôn lên vành tai.

“Người, người đừng lộn xộn, để ta hôn một cái.....”

Bóng người trước mắt bỗng nhiên đứng đờ, ta cắn đến cắn đi cũng không tới được vị trí chính xác, nhất thời trở nên nóng nảy, nâng tay nhéo lỗ tai hắn, “Bảo người đừng nhúc nhích, không nghe thấy sao, bản đại vương không cho người nhúc nhích!”

Ta uống say thường hay nói nhảm, đầu lưỡi còn đang không ngừng lắc nhai, bỗng nhiên Cô Nguyệt cúi người xuống chặn lại miệng của ta, ta như rơi vào mộng, cho đến tận khi đầu lưỡi linh hoạt kia trượt vào trong khoang miệng, giống như một cái đuôi cá nhỏ chơi đùa, ta mới bất giác vươn đầu lưỡi ra đi truy đuổi hắn.

Một nụ hôn thật dài, ta cảm thấy hai má càng lúc càng nóng, tức ngực hụt hơi, cứ như vậy mà hôn mê bất tỉnh.

Sáng sớm ngày thứ hai, tỉnh lại vẫn còn hơi ngầy ngốc, đến khi nhớ lại tình huống đêm qua, trong lòng dâng lên bi phẫn tột độ, cơ hội tốt đến thế mà ta lại say rượu thiếp đi, khổ ta tính kế lâu như vậy, kết quả là giỏ trúc mức nước, công sức tan biến hết.

Không được, nụ hôn đêm qua có tư vị gì ta đã không còn ấn tượng, cảm giác không rõ ràng, cần tranh thủ thời điểm thanh tỉnh, đi ném thử một chút, nghiệm chứng xem có đúng như trong trong thoại bản thường viết hôn môi như bị cướp mất linh hồn hay không.

Ta kích động ra khỏi phòng, nhưng mà sau khi đi ra ngoài lại phát hiện thấy trời có hiện tượng dị thường.

Bên ngoài, mây đen gần sát đỉnh núi, những tia chớp màu tím lóe lên liên tục, nơi nơi tràn ngập sát khí. Hạt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống, chốn trời đất như hòa thành một mảnh, toàn bộ Tây Sơn đều bị bao phủ ở trong màn mưa.

Ta là yêu tinh, tất nhiên biết mây đen như vậy không phải chuyện bình thường, đây là kiếp vận*.

Cô Nguyệt nói hắn sắp thăng tiên, chẳng lẽ đây chính là lời kiếp** của hắn?

*Kiếp vận: kiếp nạn do mây gây ra; lời kiếp: là kiếp nạn bị sét đánh nếu muốn trở thành tiên.

Nghĩ đến đây, trong lòng ta bỗng trở nên căng thẳng, vội vã bay về phía kiếp vận.

Ta còn chưa bay đến gần, đã thấy tia sét chói mắt bổ xuống đỉnh núi. Uy lực kinh thiên động địa, tiếng nổ ầm ầm vang lên, toàn bộ đỉnh núi bị san thành đất phẳng, trong nháy mắt, ánh lửa đầy trời.

Mưa dù to nhưng không có cách nào dập tắt lửa trời đang thiêu hủy sinh linh.

Bị thiên lôi giáng xuống như vậy, Cô Nguyệt có thể bảo trụ được tính mạng hay không? Ta không để ý tới mây sấm còn chưa tản đi, lập tức phi thân tới chỗ Cô Nguyệt. Thế nhưng đi về phía trước một đoạn, ta lại không thể tiến thêm một bước nào nữa.

“Đại vương, đại vương, hồ ly kia đặt kết giới, chúng ta không vào được.”

“Đúng vậy, nếu không phải hắn đặt kết giới, sợ rằng lời vận kia đã san bằng toàn bộ Tây Sơn của chúng ta.”

Ta bỗng nhiên hiểu được.

Vì sao hắn muốn đến Tây Sơn để độ kiếp, bởi vì Tây Sơn có Hoa Sen Tuyết, chỉ cần hắn còn một hơi thở, có thể dùng Hoa Sen Tuyết cứu sống. Nghĩ thế, ta lập tức bay về phía đỉnh Tuyết Sơn, hái Hoa Sen Tuyết chín cánh.

Hoa Sen Tuyết vừa được hái xuống, ta lập tức cảm thấy trong ngực khó chịu đến cực điểm, khóe miệng có máu tươi tràn ra.

Thế nhân chỉ nghĩ ta cùng Hoa Sen Tuyết làm bạn nhiều năm, ràng buộc sâu đậm, coi ta là kẻ bảo vệ của hoa sen tuyết, mà không biết, rễ hoa kỳ thật cắm ở trên người ta.

Làm bạn mấy ngàn năm, linh khí của nó thấm bổ cho cơ thể ta, sau khi ta có được thần trí, ta trở thành người bảo vệ cho nó, ta cùng với nó đã sớm hòa thành một thể. Bằng không, một Thạch Đầu tinh như ta, tu ra hình người sao có được dung mạo như vậy. Ta là nó, nó cũng là ta.

Chúng ta nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

*Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: Có vinh hoa thì cùng vinh hoa, có tổn hại thì cùng tổn hại, ý chỉ sự gần bó quá mức sâu đậm.

Lúc này ta bất chấp thương thể của chính mình, chạy về bên người Cô Nguyệt.

Vừa đứng vững, liền thấy mây đen trên trời tán đi, mưa to ngừng lại, ánh sáng vạn trường.

Ta đập lên trên ánh sáng, nghiêng ngả lão đảo mà chạy vào giữa hồ sâu, phát hiện ra Cô Nguyệt vẫn còn thở, nhất thời quá vui mừng mà khóc rống lên.

“Cô nguyệt.....”

Tuy rằng còn hơi thở, nhưng cả người hắc cháy đen, tỏa ra hương vị thịt nướng, cẩn thận cảm ứng, thì có thể thấy được thần hồn của hắc suy yếu vô cùng, dường như đang dần tán đi.

Ta nâng hắc dậy, vừa đặt Hoa Sen Tuyết bên miệng hắc vừa nói: “Đây là Hoa Sen chín cánh, có thể cải tử hoàn sinh, ngươi sẽ không có việc gì, Cô Nguyệt tỉnh tỉnh, ăn nó sẽ không có chuyện gì.”

Cô Nguyệt bỗng nhiên mở mắt ra, không giống với thân mình cháy đen, đôi mắt của hắc lóe sáng, đong đầy hào quang của thiên hà.

Hắc nói: “Đa tạ đại vương tặng thuốc.”

7. Chương 7: Chương 6

Hoa Sen Tuyết vì ta mà sinh, cùng ta làm bạn, nếu ta không đồng ý, không ai có thể hái được nó, cho dù có dốc toàn lực để ra tay, chẳng qua cũng chỉ thu được kết cục ngọc đá cùng nát (ý chỉ cả hai phía đều tổn hại).

Năm đó, không ít người có chủ ý đánh lên núi để cướp hoa, có điều đều tay trắng mà về.

Nhưng hồ ly Cô Nguyệt đã thành công, hắc lừa lấy Hoa Sen Tuyết của ta, để đi chữa trị cho một nữ tử phạm trần.

Lần đầu tiên gặp mặt, hắc đã biết ta là ai, hết thảy mọi chuyện sau này đều là kế hoạch được hắc sắp xếp, mục đích là muốn lừa ta tự nguyện giao ra Hoa Sen Tuyết. Hồ ly tinh quả nhiên là loài狡 hoạt nhất trên thế giới này, thời gian nửa năm ngắn ngủi, ta không chỉ bị hắc lừa gạt đoạt lấy Hoa Sen Tuyết, mà còn bị hắc cướp mất tâm.

Hoa Sen được đem đi chế thuốc, nó bị cắt vụn để vào trong bình, đặt trên lửa đun. Nó chịu khổ sở, ta hoàn toàn có thể cảm nhận được, ta cũng càng lúc càng suy yếu rồi.

Cô Nguyệt bưng thuốc được chế từ Hoa Sen Tuyết tiến vào phòng của nữ tử kia, lúc này ta thấy rõ được khuôn mặt của nàng.

Dung mạo chỉ có thể xem như thanh tú, so với ta chênh lệch khá xa.

Sau khi nàng uống hết chén thuốc vào trong bụng, thần hồn của ta càng trở nên suy yếu, liên hệ với Hoa Sen cũng triệt để bị cắt đứt.

Nhưng trong thời khắc cuối cùng ta lại nghe được giọng nói của hồ ly Cô Nguyệt vang lên –

“Có phải rất đáng hay không? Để ta lấy mứt hoa quả lại cho nàng.”

.....

Đúng vậy, thật đáng.

Tình cảm này, đúng là khiến ta khổ không nói nổi, thời gian còn lại của ta không nhiều, nhưng vừa khổ vừa đau, rồi chắc một ngày nào đó sẽ vì đau đớn quá mà chết đi.

Cả ngày ta chỉ cảm thấy buồn ngủ, hôm nay tỉnh dậy, lại phát hiện chính mình không ở bên trong động phủ quen thuộc.

Ta nằm ở trên giường gỗ khắc hoa, chung quanh là màn che đỏ thẫm, xuyên qua tấm vải hồng, ta nhìn thấy cách chỗ ta không xa, trên bàn có một đôi nến đỏ, mà bên trên nến đỏ là chữ hỷ cũng mang màu đỏ rực rỡ.

Đây là chỗ nào?

Ta cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình, phát hiện trên người mặc một bộ đồ tân nương.

“Đại vương, ngài tỉnh rồi.” Đây là giọng nói của hầu tử tỉnh, tầm mắt ta đảo quanh, rốt cuộc ở góc giường đỏ thẫm phát hiện ra một nhúm lông màu vàng.

“Hắc Hùng tinh bắt đại vương về đây làm tân nương tử, chúng ta không ngăn được hắc.”

Lần trước Hắc Hùng tinh phái tiểu yêu đến đưa sính lễ nói muốn cưới ta, trong cơn giận dữ ta đánh hắc một trận thừa sống thiếu chết, lại không nghĩ tới hắc vẫn chưa chết tâm, lúc này thấy tu vi của ta mất hết, hắc lại tranh thủ bắt ta đến nơi này.

“Đại vương, đều là chúng tiểu nhân không tốt.....”

Ta nhếch miệng cười: “Không có việc gì, dù sao ta cũng không sống được mấy ngày nữa. Bản chất của Hắc Hùng tinh không xấu, tu vi cũng tạm được, ngày sau khi ta không có ở đây, các người đi theo hắc cũng tốt.”

“Đại vương.....”

Hầu Tử tỉnh còn muốn nói cái gì, ta lại khoát tay, trực tiếp nằm đi xuống: “Ta mệt rồi.”

Đang mơ mơ màng màng ngủ lại nghe thấy có tiếng động, như là thứ gì đó bị vấp té, ta miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy Hắc Hùng tinh cả người đầy mùi rượu nghiêng ngả đi đến. Hắc ngồi xuống đầu giường, ánh mắt sáng quắc nhìn ta.

Ta cười thoáng: “Ta sắp chết rồi, ngươi còn bắt ta tới làm gì?”

Hắc trầm mặc một lát: “Không sao, mỗi ngày ta sẽ độ một chút tu vi cho nàng, giữ lại tính mạng nàng, sau này chắc chắn sẽ tìm ra được biện pháp.”

Trong lòng ta ảm áp, vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe thấy một giọng nói khác vang lên: “Dựa vào tu vi nông cạn của ngươi, có thể chống đỡ cho nàng mấy ngày?”

Ánh nến lay động, một giọt sáp nhỏ xuống, lưu lại trên mặt bàn một điểm đỏ. Mà cũng trong nháy mắt đó, Cô Nguyệt một thân hồng y đột ngột xuất hiện ở giữa phòng.

“To gan, ngươi.....” Hắc Hùng tinh nói còn chưa xong, liền bị một trận gió thổi bay ra ngoài, Cô Nguyệt nâng tay tạo kết giới, chậm rãi đi về phía ta.

Ta chau mày, lạnh lùng hỏi: “Ngươi còn tới nơi này làm gì?”

Nay ta chỉ còn lại một cái mệnh bạc, không còn gì để ngươi lừa nữa rồi.

Bước chân của hắc vẫn không ngừng, ôn nhu nói: “Ta đến xem tân nương của mình.”

8. Chương 8: Chương 7

Cô Nguyệt trực tiếp độ ngàn năm tu vi cho ta.

Thương thế của ta nghiêm trọng, cho dù có được tu vi ngàn năm, nhất thời cũng không thể phục hồi như cũ, nhưng tính mạng cuối cùng cũng được giữ lại. Cả ngày ta chỉ ngồi ngẩn người, đối với việc lấy lòng của Cô Nguyệt coi như không thấy.

“Ngươi không cần lấy lòng ta, trên người ta đã không còn thứ gì có thể lừa được nữa.” Cô Nguyệt thay ta khắc một cây trâm bạch ngọc, khi hắc chuẩn bị cắm vào búi tóc, ta hơi hơi nghiêng người, giọng điệu trào phúng nói.

Hắn trầm mặc không đáp lời, hồi lâu sau, vẫn kiên trì đem trâm ngọc cắm vào tóc ta, sau đó lướt qua mặt ta, ở trên môi ta đặt xuống một nụ hôn.

Ta cũng không vội né tránh, chỉ chờ hắn hôn xong, coi như không có việc gì nói: “Cảm giác không được tốt lắm, hương vị còn không bằng Hắc Hùng tinh.”

Mặt mũi Cô Nguyệt bỗng nhiên tối sầm, hừ lạnh một tiếng: “Sao ta lại không biết nàng và Hắc Hùng tinh đã làm qua chuyện thân mật bậc này?”

“Ta cùng hắn bãi đường, đem động phòng hoa chúc, cùng chung một cái giường.....”

Khóe miệng Cô Nguyệt cong lên: “Thời điểm Hắc Hùng tinh vừa đi vào phòng ta cũng đã đến, hắn nếu dám động tay động chân, bây giờ còn giữ được tính mạng sao.....”

Cô Nguyệt duỗi tay ôm ta vào trong ngực, ta tránh thoát không, nảy sinh ý nghĩ ác độc há miệng cắn vào cổ hắn.

Ta dùng toàn bộ lực để cắn, đến khi nếm được vị máu tươi.

“Ta muốn thành tiên.”

Hắn không đầu không đuôi mà nói khiến ta hơi sửng sốt, dừng một lúc, hắn lại tiếp tục nói: “Ta tu hành vạn năm, cách việc thành tiên chỉ còn một bước, nhưng cả lời kiếp cũng đã chịu qua, vẫn không thể phi thăng được.” Hắn chỉ chỉ vết sẹo trên mặt mình, “Đây là do lời kiếp lưu lại, bằng không sao lại lâu lành như vậy.”

Lúc này ta mới phát hiện ra, vết sẹo trên mặt hắn đã nhạt hơn trước rất nhiều.

Thấy ta nhìn chằm chằm, Cô Nguyệt lại nói: “May mà nàng không chê ta xấu.”

Ta tròn trĩnh mắt, Cô Nguyệt cười khổ một chút tiếp tục nói: “Cho đến một ngày được tiên nhân chỉ điểm, ta mới biết rằng ta còn duyên trần chưa dứt.”

Hắn dừng một lát, trong giọng nói lộ ra ý cười: “Ta có sở trường về bói toán, nhưng không thể đo lường thiên mệnh của mình đến lúc nào, tính đến tính đi, cuối cùng suy ra bản thân còn thiếu nợ chưa báo. Ân nhân chuyển thế, Hoa Sen Tuyết chín cánh, Tây Sơn, đây đều là những thứ trong quả bói nói ra, ta liền theo vài manh mối đó mà tìm kiếm, cuối cùng phát hiện ân nhân nhiễm trọng bệnh, cần phải có Hoa Sen Tuyết chín cánh trên núi Tuyết Sơn ở Tây Sơn mới có thể chữa khỏi. Ta cho rằng ân nhân kia chính là duyên trần chưa dứt của ta, lại không nghĩ rằng, ta đã tính sai hết thảy.”

“Ngần tính vạn tính, ta chỉ muốn nàng cam tâm tình nguyện giao ra Hoa Sen Tuyết chín cánh, lại không biết rằng giao ra nó chính là đào tim của nàng.” Hắn nhẹ giọng nói nhỏ, “Tiểu Thạch, nàng mới là duyên trần không dứt nổi của ta.”

Trong lòng ta bỗng nhiên xuất hiện đủ loại tư vị ngọt có, đắng có, nhưng ta hừ lạnh một tiếng, nói: “Chuyện ma quỷ liên thiên, hồ ly tinh trời sinh tính giảo hoạt, ta sẽ không tin người nữa đâu.”

Ta xoay người muốn đi, tay lại bị hắn giữ chặt, vẻ mặt hắn ưu thương, bên trong con ngươi dường như có ánh nước.

“Buông tay!”

Cuối cùng hắn chậm rãi buông tay, ta xoay người trở về phòng. Cảm thấy trong lòng nặng trĩu, giống như bị một tảng đá lớn đè lên.

Nếu chuyện hắn nói là sự thật, hiện tại hắn còn quần lầy ta làm cái gì?

Chẳng lẽ muốn thành tiên nên duyên trần của hắn là ta phải được cắt đứt, muốn ta tha thứ hắn sao?

Hắn tưởng tượng thật đẹp! Làm tổn thương lòng ta còn tính toán như vậy, thành tiên sao? Nằm mơ đi!

9. Chương 9: Chương 8

Đêm lạnh như nước, ta nằm ở trên giường lăn qua lộn lại nhưng không ngủ được, cả người giống như đang bị thứ gì đó thiêu đốt.

Bên ngoài yên tĩnh, ta có thể nghe được tiếng gió nhẹ nhẹ, là gió phất qua lá trúc, như thổi lên một khúc nhạc trong đêm. Ta đứng dậy, muốn nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Nhưng không nghĩ tới, trong màn đêm, lại nhìn thấy hai bóng người.

“Cô Nguyệt, kiếp nạn của người đều đã vượt qua, theo ta lên trời là có thể trực tiếp đứng vào hàng ngũ tiên nhân.”

Nghe người kia nói như thế, trong lòng ta bắt đầu căng thẳng, móng tay bấm sâu vào da thịt.

Lại nghe Cô Nguyệt nhẹ giọng nói: “Lời ấy của Tiên Quân sai rồi, tình kiếp này, ta sợ là không thể vượt qua được.”

Hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía phòng của ta. Ta phản ứng cực nhanh, lui vào một bên cửa sổ, cũng không biết có bị hắn thấy hay không.

“Ta cũng không muốn vượt qua.” Giọng nói của hắn truyền đến bên tai, khiến trong lòng ta dâng lên ngọt ngào.

“Người thật sự không muốn thành tiên sao?”

“Đúng.” Hắn dừng một lát, “Chỉ nguyện làm uyên ương không nguyện làm tiên.”

.....

Đợi sau khi tiên nhân kia rời đi, ta chân trần lao ra khỏi cửa phòng, chui vào trong lòng Cô Nguyệt.

“Cô Nguyệt, người thật sự không thành tiên sao?”

Hắn nhoẻn miệng cười, vòng tay ôm chặt lấy eo ta: “Tu vi của ta đều đã độ cho nàng rồi, nương tử, ngày sau nàng cũng không thể vụng trộm độ kiếp thành tiên, bỏ ta mà đi a.”

Ta ngẩng đầu lên, nhìn Cô Nguyệt tươi cười vô cùng đẹp mắt, trong lòng tràn ngập cảm động. Đúng thế, hắn đã độ tu vi ngàn năm cho ta, sau đó vẫn dùng tu vi của mình mà dưỡng thân cho ta, cứ như vậy, nhất định tổn hao rất nhiều tinh lực, muốn thành tiên cũng không thể được.

Ta nâng mặt hắn lên mà hôn sâu một cái: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ không bỏ người mà đi.”

Cô Nguyệt lại cười, đôi mắt hắn hẹp dài, cười một cái là phong tình vạn chủng, khiến lòng ta ngứa ngáy, hận không thể trực tiếp đẩy ngã hắn xuống đất.

“Cô Nguyệt.....”

“Ừ?”

Ta và hắn song song nằm ở trên cỏ, gối đầu lên lá cỏ xanh, ngắm muôn ngàn vì sao trên bầu trời.

“Ta thích người, còn người thì sao, có thích ta không?”

“Đương nhiên.” Hắn quay đầu lại đây, nhẹ giọng ở bên tai ta nói, “Ta yêu nàng.”

.....

Khi đang nói chuyện dường như hắn lại lạnh lùng liếc mắt nhìn vào trong rừng trúc, ta kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Hắn duỗi tay ở trên tóc ta nhặt xuống một mảnh lá cỏ, “Trên tóc nàng có dính cỏ xanh.”

10. Chương 10: Kết Thúc

Trong rừng trúc, một con Lục Trúc tinh vỗ vỗ ngực mình.

Hồ ly này thật đáng sợ, đầu tiên ép nó giả dạng làm Tiên Quân, lúc này lợi dụng xong, còn đến dọa nó. Nó chỉ là một thụ tinh thành thành thật thật giữ khuôn phép thanh tu, chuyện xấu gì cũng chưa làm, hiện tại lại giả trang Tiên Quân. Xong rồi, nếu bị thần tiên trên trời biết, nó nên làm cái gì bây giờ.....

Mẹ ơi, hồ ly thật là đáng sợ!

_____Hoàn_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-thach-thanh-the>